

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14339/2025
12.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица и Јасминке Обућина, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Београдски водовод и канализација“ Београд, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Ирена Ковинић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5861/22 од 27.11.2024. године, у седници већа одржаној 12.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5861/22 од 27.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3238/22 од 04.07.2022. године, ставом првим изреке, укинута је решење о извршењу на основу веродостојне исправе јавног извршитеља Бориса Среботњака И.ивк. 836/17 од 25.09.2017. године којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати новчано потраживање у износу од 2.332.349,82 динара, са законском затезном каматом обрачунатом у складу са Законом о затезној камати на појединачне месечне износе почев од доспелости до исплате, као и за трошкове извршног поступка и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 150.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5861/22 од 27.11.2024. године, ставом првим одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 3238/22 од 04.07.2022. године у делу става првог изреке којим је укинута решење о извршењу на основу веродостојне исправе јавног извршитеља Бориса Среботњака И.ивк. 836/17 од 25.09.2017. године и одбијен тужбени захтев у делу законске затезне камате: на износ од 48.743,96 динара, почев од 07.12.2009. године; на износ од 45.625,52 динара, почев од 11.01.2010. године; на износ од 372.248,46 динара, почев од 29.10.2010. године; на износ од 88.138,00 динара, почев од 11.01.2011. године; на износ од 28.103,50 динара, почев од 27.02.2011. године; на износ од 38.601,96 динара, почев од 01.07.2011. године; на износ од 116.910,61 динара, почев од 07.10.2011. године; на износ од 47.172,65 динара, почев од 25.11.2011. године; на износ од 49.432,35 динара, почев од 11.01.2012. године; на износ од 136.812,34

динара, почев од 17.04.2012. године; на износ од 86.546,29 динара, почев од 23.06.2012. године; на износ од 55.603,42 динара, почев од 27.07.2012. године; на износ од 82.187,55 динара, почев од 24.09.2012. године; на износ од 67.331,54 динара, почев од 11.01.2010. године; на износ од 71.236,16 динара, почев од 11.01.2013. године; на износ од 88.769,26 динара, почев од 13.04.2013. године; на износ од 103.512,31 динара, почев од 21.06.2013. године; на износ од 89.708,69 динара, почев од 10.08.2013. године; на износ од 130.631,75 динара, почев од 19.10.2013. године; на износ од 150.455,29 динара, почев од 11.01.2014. године; на износ од 259.346,34 динара, почев од 05.07.2014. године; на износ од 36.806,02 динара, почев од 05.10.2014. године; на износ од 12.229,62 динара, почев од 18.11.2014. године; на износ од 15.061,23 динара, почев од 11.01.2015. године; на износ од 23.280,68 динара, почев од 05.04.2015. године; на износ од 14.305,00 динара, почев од 26.05.2015. године; на износ од 39.971,95 динара, почев од 13.10.2015. године; на износ од 27.392,05 динара, почев од 12.01.2016. године; на износ од 6.185,30 динара, почев од 16.02.2016. године, па све до 04.09.2017. године, као дана подношења предлога за извршење. Ставом другим преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 3238/22 од 04.07.2022. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се делимично одржава на снази решење о извршењу на основу веродостојне исправе јавног извршитеља Бориса Среботњака И.ивк. 836/17 од 25.09.2017. године у делу којим је тужена обавезана да тужиоцу исплати новчано потраживање у износу од 2.332.349,82 динара са законском затезном каматом обрачунатом у складу са законом о затезној камати почев од 04.09.2017. године, као дана подношења предлога за извршење до исплате, као и за трошкове извршног поступка у износу од 35.503,74 динара. Ставом трећим, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 60.461,00 динара, а ставом четвртим да исплати трошкове другостепеног поступка у износу од 60.461,00 динара у року од 15 дана од дана достављања преписа пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила посебну ревизију, с позивом на члан 404. ЗПП, о којој суд није одлучивао, обзиром да је у конкретном случају ревизија тужене дозвољена на основу члана 403. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и утврдио да ревизија тужене није основана. У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка који могу представљати ревизијски разлог нема.

Предмет тужбеног захтева је исплата дуга по основу извршене комуналне услуге – испоруке воде, за брисану предузетничку радњу, чији власник је био правни претходник тужене.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је наследник пок. ББ по решењу Првог основног суда у Београду О 3792/11 од 02.06.2011. године, који је био власник самосталне занатске радње за прање аутомобила „СВЕ-ПЕР“ Београд, ... Наведена радња је решењем Агенције за привредне регистре БП 91024/2007 од 29.05.2007. године брисана из регистра.

За наследнике пок.ББ решењем Првог основног суда у Београду О 3792/11 од 02.06.2011. године оглашени су супруга АА, мал.син ВВ и мал.ћерка ГГ, а 14.06.2017. године тужена је поднела захтев за промену корисника на адреси ..., локал 55м2. Из достављених рачуна нижестепени судови су утврдили да је самостална занатска радња за прање аутомобила „СВЕ-ПЕР“ била корисник услуге тужиоца за период од 07.12.2009. године до 16.02.2016. године, с обзиром да тужиоцу није у смислу одредбе члана 50. став 1. тачка 10. и одредбе члана 65. став 1. Одлуке о пречишћавању и дистрибуцији воде („Службени лист Града Београда“, бр. 23/05) одјављено коришћење воде у пословном простору.

Према оцини Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право и то одредбу члана 83. став 1. и члан 85. Закона о привредним друштвима, члан 371. Закона о облигационим односима и члан 65. Одлуке о пречишћавању и дистрибуцији воде („Службени лист Града Београда“ бр. 23/2005, 2/2011 и 29/2014).

Одредбом члана 83. став 1. Закона о привредним друштвима је прописано да је предузетник пословно способно физичко лице које обавља делатност у циљу остваривања прихода и које као такво регистровано у складу са Законом о регистрацији. Према одредби члана 85. Закона о привредним друштвима предузетник за све обавезе настале у вези са обављањем своје делатности одговара целокупном својом имовином и у ту имовину улази и имовина коју стиче у вези са обављањем делатности. Према ставу 2. ове одредбе одговорност за обавезе из става 1. овог члана не престаје брисањем предузетника из регистра.

Правилан је закључак другостепеног суда да предузетник није правно лице већ физичко лице које обавља привредну делатност, због чега се примењује члан 371. Закона о облигационим односима којим је прописано да потраживања застаревају за 10 година, ако законом није одређен неки други рок застарелости. Чињеница да је дошло до брисања предузетника из регистра 2007. године није од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари. То посебно имајући у виду да је тужена поднела захтев за промену корисника локала на адреси ... од 55м2, дана 14.06.2017. године, а да је предузетник брисан из регистра 29.05.2007. године. Одредбом члана 65. став 1. Одлуке о пречишћавању и дистрибуцији воде је прописано да је корисник воде дужан да одјави коришћење воде, ставом 5. истог члана је прописано да коришћење воде одјављује корисник воде даном достављања писане одјаве комуналном предузећу, а ставом 8. истог члана је прописано да уколико не поступи сагласно ставу 1. овог члана корисник воде сноси обавезу измирења цене за испоручену воду као и за све трошкове и евентуалну штету до пријаве новог корисника воде. Како тужена, као ни њен правни претходник, власник предузетничке радње нису поступили у складу са наведеним одредбама, то је правилан закључак другостепеног суда да је тужена у обавези да измири накнаде за испоручену и утрошену воду за спорни период.

Правилно је другостепени суд применио одредбу члана 277. Закона о облигационим односима досудивши тужиоцу на износ главног дуга и законску затезну камату почев од подношења предлога за извршење, 04.09.2017. године, као дана када је тужена пала у доцњу, с обзиром да у списима нема доказа да су предметни рачуни за воду и опомене уручене туженој, односно њеном правном претходнику.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу један изреке.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео на основу члана 165. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**